

P. 1946

Merkillinen Tuntu
Merimiehestä
John Coveyistä.

Kuotsista Käätty.

SEDERHOLMSEN,

Präntätty Direktörin Johan A. Carlbohmin tyköndä,

1808.

Myydään puolen Kilingin edestä Bankosa kappale, ja taitaan monit-
tain saada Kirjan: Sikejan S. C. Richterin tyköndä 100, 30 Kilingin
gilla Bankosa.

N:o 1.

Serra Pratti mainitse yhden liikuttawaisen topauxen yhden Merimiehen kansa Englandin Amiralin Duncanin Pääsotalaiwan päällä tappelusea Hollendareita vastaan Camperdownin puolesea. John Covey, niin oli tämän merimiehen nimi, oli ulosmerkitty Laiwa-kumpaneinsa seasa pelkämättömyhdensa puolesta; mutta myös niin pa-
hoihin töihin harjaundunut, kuin rohkia edesottamissansa.

Kahden wiikon ajan paikalla, ennen kuin Englandin Sotalautta kohtais Hollandin Sotalautan, näki hän unesa että he olit tappelusea, jonga olla molemmat hänen sääri luunsa olit poikki ammutut, ja häneldä kadonnut hymärrys. Tämä uni tuli tämän urhollisen Merimiehen wapisemaan ja taitutti hänen toisinsansa rukoilemaan: mutta niinkuin se ei ollut hänen mielensä jälkeen että ajatella Jumalan päälle, niin koetti hän juopumuxen ja Jumalattoman puheen kautta laiwakumpaneinsa seuras ulosjuurittaa senkallaisia asioita muistostansa ja tukahuttaa heräjävän omantundonsa sois-
mauxia. Mutta turha oli kuitengin hänen työnsä. Ujutuxet hänen syndeinsä, Jumalan ja kuoleman päälle, johduit hänen mieleensä seka yöllä, että päiwällä ja täntit hänen surullisilla ennustuxilla niistä kuin händä odotti täsä mailmasa ja tules-
wasa. Tämä murhe seurais händä siihen asti, kuin Hollandin Sotalautta tuli näkywiin ja niiden muiden merimie-
sten kansapuheet, siitä urhollisuudesta jonga heidän piti nähtä
tämän eroitti nämät surulliset muistutuxet hänen miele-
stänsä.

Koska molemmat Sotalautat olit tulleet tappeluseen, käski Amiral, joki wäkiansä rakasti, säästärensä heidän hengiänsä, että heidän piti lasseman suullensa Dakin päälle, siihen asti kuin he tulisit lähemmäs wihollista, niin että heidän liekkinsä taitais enämmin wailuttaa.

Hollandin Sotalaiwat ammuut siinä samasa Venerablen päälle, joka piti alas Hollandin Sotalautan päälle mur-

taarensa sen linian läpitse. — Se kerskaawa ja Jumalatoim Coveyi, joka silloin oli unhottanut kaikki endiset hyvät ajavaurensa, rupeis hirmuuisesti kiroamaan ja sadattelemaan hänen kansaweljeinsä filmiä, ruumiita ja sieluja, kutsuin heitä waiwaisiksi pelkureiksi, jotka laffetit itsens däkille wälttäärensä Hollendarein luodeja.

Hän kielä totella tätä kasshä, mutta wihdoin pelwosta yhden wieresä seisowan sota Herran kowuuden edestä, ojensi hän myös osittain itsensä senjälkeen ja kallisti itsensä yhden west astian yli, joka siinä wieresä seisoi, siihen asti että komendo sana, ge fyr, annettiin. Samasa silmänräpäyresä kuin hän nousi ylös, otti yksi kangi luodi pois yhden hänen sääreistänsä ja suurimman osan toisesta.

Tämän kohtauren vaikutus oli niin ällinäinen, että härtunsi jotain niinkuin wiiman käywan jäsendeinsä läpitse, mutta ej kuitengaan tiennyt että hän oli ilman säärtä ennens kuin hän sen jälillä olewan palan kansa langeis däkkiä wastoin ja kaatui. — Hän wiettiin kohta alas sairasten larwolle, sai särjetyh säärensä pois leikatuxi ja haawansa sidotuxi. — Muutama hetki senjälkeen, nähtin tarpeellisexi että molemmat sääret piti poikki sahattaman wielä ylembää. Koska tämä työ tehtiin sanoi Coveyi hirmuisella walalla: "Her, ra eikohän tämä ase tähtä mitä luodi on alkanut"? Ja, totisesti urhollinen kamratini, wastais Jälkärei, pelkään minä että niin tapahtuu. "Suuri asia"! sanoi Coveyi, "minulla, ej enää ole sääriä, ja kuka tiesi, menee minulda myös hengi, mutta, työ pani hän hirmuisella walalla, "me olemme, lyöneet Hollendareita! me olemme lyöneet Hollendareita! Niin tahdon minä juuri sentähden wielä tehdä itselleni iloisen hetken: Hurraa! Hurraa"!

Koska tappeluren pauhina oli loppunut, ajatteli hän unensa päälle, jo odotti, että toinen osa siitä myös piti tähtetämän niinkuin ensimmäinen. — Totisesti, jos muistamme hänen lipunsa molembain säärtien poikki sahatesa ja sitoimisesa, ynnä hänen tuskansa kansa, pelwosta että uni piti kaiketi tähtettämän, näkhy se lähes ihmeexi että hän pyssyi täydesä järjesä.

Sitte kuin Sota lautta oli tullut takasin Englandiin, wiettiin Coveyi, ynnä mouen muiden sodasa wahingoitettuin kan

sa Hoftarin Hospitaliin. Kaiken elemisensä alla sielä, oli Hän sangen murhellinen unensa, ja endisen pahon elämänsä yli. Mutta ej hän vielä tundenut sydämmensä petollisuutta ja julmaa pahuutta. Hän ej tundenut tietä Jumalan armoon, eikä ollut Hänellä lukaan joka näytti hänen Jumalan Karitsan tygö, joka pois ottaa Mailman Synnit; niin että muutaman kuukauden jälkeen, koska Hän tuli ulos Hoftarin Hospitalista, ja taisi käydä kahden Puujalan ja sauwan avulla, hänen sydämmensä oli aiwan surullinen siitä pelwosta, että niinkuin hänen syndinsä olit wetäneet Jumalan duomion hänen ylitensä, niin että häneldä oli wietty hänen molemmat säärensä, ne myös piti häneldä, pois otaman hänen ymmärryensä ja saattaman Hänen sielunsa kadotukseen.

Niin kuin Hän oli kuullut puhuttawan Kirkosta Oranje-Kadulla Portseassa, josa Herra J. Griffin, hri rebellinen Ewangeliumin palwelija, saarnats; niin meni hän sinne jälkeen puolen päivän, ensimmäisnä Sunnuntaina, sitte kuin hän oli jättänyt Hospitalin, kuullaksensa händä. Texti siinä Ehto saarnasa oli: "Ja he tulit Jesuxen tygö, ja näit sen, joka Perkeleldä riuwattu oli, istuwan ja waatettuna, ja toimellisnä josa Legio oli ollut". Saarnaja eteenasetti tämän perkelelda riuwatun, niinkuin yhden sopiwan wertauxen Syndisiin yhteisesti; mutta erinomattain juomareihin, sadattelioihin ja niihin jotka selä itsensä, että muuta turmelewat, ja toiselda puolelda sensaman, istuwan Jesuxen jalkain wieresä waatettuna ja toimellisnä, etcenasetti Hän sen niinkuin liikuttawaisen esikuvan yhdestä, Ewangeliumin kautta kääntystä Syndisestä, joka on oppinut tundesmaan synnin pahuutta, sielunsa arwoa ja wapahtamisen tarpeellisuutta yhden ristinnaulitun Wapahtajan kautta, nauttien mielen rauhaa, Christuxen ja hänen Kansansa seurasa, kuuliaisuudesa Pyhää Naamattua kahtaan ja saawana opeutuxia Christuxelda, syndisten Ystävälä.

Coveyi kuuli tätä waariinottawaisuudella ja hämmästyrellä, ihmetellen kuinga Saarnaja taisi tuta hänen niin monen sadan ihmisten seasa; eli loka olis tainnut andia hänelle tiedon hänen elämästänsä ja mielensä tilasta. — Hänen Hämmästyrensä kaswoi vielä enämmin, koska hän, hä-

nen ajatusensa, hawaitsi hänen maalawan hänen elämänsä ja salaiset syndinsä. — Hän ei tainnut ymmärtä kuingo yri Jumalan sanan palwelia taiti pitää yhden kokonaisen Saarnan hänen yllitsensä, yhden kähän merimiehen Puujatwoilla. Hänen syndinsä jotka jällens johduit hänen mieleensä, tähtit Hänen monenkertaisesti julmimmalla kauhistuksella kuin ennen. Epäilyt sai, muutamain silmäwäpänsten ajayi, hänen tykönsä wallan; ja hän kuuli tulewansa hulluxi, kuolewansa ja joutuwansa kadotukseen; mutta Saarnaja näytti, että Jesus Christus oli yhtä kernas tekemään niitä pahimbita syndinsä autuuxi, kuin hän oli pelastamaan tätä Perkeleiidä riwottua ihmistä; ja, että yri ihminen, niin pian kuin hän uskoo Hänen päällensä, saa sen totisen walon.

Coveyi rupeis nyt ymmärtämään sen oikian selityksen unensa päälle. Hän katsoi itsensä nyt yhderi ihmiseri joka koken elinaikansa oli ollut järjetoin, ja näki, että Jesusta Christusta rakastaa ja palwella, on että jällens ymmärtäwäiseri tulla. Hän lähes kaiketi voitettiin ilolda. Koska hän kuuli Jesuksen Christuksen ihmeteldäwää rakkautta syndinsä kohtaan, muuttui hänen epäilyksensä toiwoon, hänen murhensa ja kauhistuksensa täydelliseen riemuun. Ne silmät jotka ei wnodattaneet yhtään ainukaisista kühnelä, koska häneldä sääret poisotettiin, wuoriwat nyt niinkuin wirrat hänen tundoinsa waikutuksesta, josta hänellä oli runsas ilo surulla sekoitettu.

“Muutamain wiikon senjälkeen”, mainitse Herra Griffin wielä — “Lutsui Hän minun tygönsä, ja sanoi minulle kaik. ki mitä hänelle oli tapahtunut ja mitä hän tundenut oli. Hän ihmetteli että minun saarnani sopei niin tyhni yhteen hänen tilansa kansa, ehkä minä en händä tundenut silloin wielä koska se minulda pidettiin”.

“Jotain enämmin kuin wuoden, jälkeen sen ajan, muutti hän minun Seurakundaani, josta hän aina fitte on ollut yri mahdollinen jäsen, ja näyttänyt ilahuttawia todistuksia sen päälle että Hän oli yri totinen ja wahwistettu Christitty.

“Muutamain wiikoon takaa (loppupuolesta wuoden 1806) koska minä sain tietä että hän sairasti, menin minä hänen tygönsä. Koska minä astuin sisälle hänen kamariinsa, sanoi hän”: Tule sisälle sinä Jumalan Palwelia! Minä olen ilä-

wöinyt nähä Teitä, ja puhua teidän kansanne minun on-
 nellisesta sisällisestä tilastani. Minä uskon pian kuolewani,
 mutta kuolema ei enää minua yhtään peljätä. Kuoleman
 ota on syndi; mutta Jumalan olkoon kiitos joka mi-
 nulle woiton andanut on Jesuxen Christuxen kautta.
 Minä menen nyt tawaiseen! O! Mitä on kuitengin Jesus
 tehnyt minun tähteni, minun sen rietaimman syudisen edes-
 stä koko ihmisten sukukunnasa! Wähän ennen kuin hän kuoli,
 koska hän luuli eronsa muutaman hetken perästä olewan
 läsnä, sanoi hän: minä olen usein ajatellut että se on ras-
 kas kuolla, mutta nyt hawaitsen minä sen aiwan kewiäri.
 Christuxen läsnäoleminen tekee sen kewiäri. Se ilo jonga mi-
 nä maistan tundeisa Jumalan rakkautta syndistä kohtaan,
 siinä ajatusesa että minä saan olla Wapahajan tykönä, et-
 tä minä palastetaan yhdestä syndisestä sydämmestä, että saan
 nautita Jumalan läsnä olemista ijankaikkisesti, se on enämmin
 kuin minä taidan ulospuhua! O kuinga kaiketi toisin ajat-
 telen minä nyt Jumalasta, itsestäni ja tulewaisesta elämästä
 sitä vastaan kuin ennen koska minulda poisotettiin kalliit jä-
 seneni Venerablen Sotalaiwan päällä! Se oli yri onnellinen
 wahingo minulle! Jos en minä olisi kadottanut sääriäni,
 olisin minä, kuka tiesi, kadottanut sieluni! — Ylösnoسته-
 tuilla ja yhdistetyillä käsillä, silmillä joista totinen hartaus
 loisti, ja kynnelden alla, jotka juorit hänen possillensa, sanoi
 Hän: O, minun rakastettu Herrani! Minä rukoilen teitä,
 koska minä olen kuollut, niin pitäkäätkö Ruumiin saarna yhden
 köyhän Merimiehen yli, ja sanokaat muille, erinomattain
 Merimiehille, jotka owat niin tyhvät ja turmeldut kuin mi-
 nä olin, että se waiwainen Pikkaja Coveyi löysi armon Ju-
 malan tykönä uskon kautta Christuxen Weresä! Sanokaat
 heille, että koska minä löysin armon, ei tarwitse kenengään,
 joka sitä etsii, epäillä. Te tiedätte paremmin kuin minä, mitä
 heille pitää sanottaman! Mutta ah! olkaat oikein totinen
 heidän kansansa; ja andakoon Herra että minun pahanillis-
 set ystäwäni ja kansakumpanini mahdaisit löytää armon niin-
 kuin Coveyi! Hän puhui vielä paljo muuta: mutta hänen
 wiimmeiset sanansa olit: *Galleluja! Galleluja!*

Lusia! Mitä on tämä juttu vaikuttanut Sinun tykönsä?
 Ilman epäilemätä olet sinä ihmetellyt Coveyin suarta roh-

Keutta, kuka tiesi myös hämmästynt hänen julman pahouden-
 sa yli; mutta oletkos myös siitä waaria ottanut että tämä Pe-
 donkaltainen ihminen tuli niinkuin Karitsaksi, ja sen ainoastan-
 sa Christuren Ewangeliumin kautta? Oletkos siinä kysynyt its-
 seldäs: taidanko minä myös sanoa, että koskaan hyi senkallai-
 nen merkillinen muutos on tapahtunut minun mielestäni? Olet-
 kos myös minä saanut hawaita senkallaisen kaikkivaldian woi-
 man Armosta? Tästä jutusta Coveyistä, näet siinä yhden yls-
 piäsydämmisen Merimiehen, joka oli kaukana wanhurssaude-
 sta, mutta siinä samassa näet siinä hänesä wiimmein yhden
 totisen Christityn muodou ja yhden lohdullisen todisturen sen
 totisen sanan päälle joka on kaiketi mahdollinen vastaan ot-
 taa, että Christus Jesus on tullut mailmaan syndisiä wa-
 pahtamaan.

Tunnetkos sinuas herätettyi hätään ja suruun syndisen
 tilas yli, niin älä pyhdy, niinkuin Coveyi ensin teki, taikka
 mailmallisten huwitusten eli edespyrkimisen kautta synnissä,
 poispoistaa näitä ajaturia sielustas. Älä myöskään pyhdy
 itses lohduttaa sillä petollisella ajaturella ettes ole ollut niin jul-
 ma ja paatunut syndinen kuin Coveyi, ja ettes sentähden tar-
 witse samaa armoa käändymiseen ja aututeen. — Sinä ett kui-
 tenkaan taida kieldää, että olet syndinen; sinun omatundes
 todistaa sen, ja Jumala Julistaa sanasansa, että kaikki owat
 syndiset, joilla ei ole mitään kerskattapaa Jumalan edessä Rom.
 3: 23. Millä tawalla hywänsä syndiä teet, ansaitset siinä ka-
 doturen ja wedat päälles kirouren; sillä sen Pyh. lain Duo-
 mio kuuluu näin: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kai-
 kisa, kuin Lakiraamotusa kirjoitettu on, että hän niitä tekis".
 Gal. 3: 10. Wähäxi lohdutuxeri on se siis sinulle ettes ole elä-
 nnyt julkisissa synneissä ja pahoissa teoissa, myös Sinun tähyhy
 oppia tundemaan ja tunnujtamaan sydänmes spwää turme-
 lusta, myös Sinun tähyhy niinkuin kadoturen alaisen syndisen
 palata Jesuren tygö, ja tulla autuaxi, uskon kautta hänen
 päällensä joka sen Jumalattoman wanhurssaaxi tekee.

Mutta kuka tiesi olet siinä hyi niistä woiwaisista syndisistä
 joista Raamattu sanoo: "että heidän suunsa on täynnänsä ki-
 rousta ja haiketta, heidän kielsensä petollinen ja heidän huul-
 dens alla kylärmen myrkkö. Rom. 3: 13, 14, ja että he eläwät
 niissä liban töissä joista Pawali puhuu: Gal. 5: 19-21, Jos

niin on, niin sinun duomios jo on julistettu aiwan selktästi; sillä Raamattu sanoo ilman ehdota jo korkiasti: ettei he ole Christuren ja waldakunnan perilliset. Eph. 5: 5.

Allä siis wiivyttele ajattelemasta, mitä sinun rauhaas sopii: älä wiivyttele yhdestä päivästä toiseen; sillä nyt ällä taitaan Sinä poistemmattaa. Kuka tiesi että tänä yönä sinun sielus sinulda poisotetaan. Luc. 12: 20.

Joska nämät Waturer herättäisit sinua todella muistamaan ijankaikkista autuuttas; joska ne herättäisit sinua tekemään sen tarpeellisen kysymyksen: Mitä minun pitä tekemän? Käännä itses siis Coveyin kansa Wapahajas tygö, senkallainen kuin sinä olet, niinkuin se suurin Synäinen. Kukoile hänelä apua; niin sinä saat laupiuden ja käsität armon niinkuin hän. Sillä Jesus on yri Wapahaja; Hän vastaanottaa Synäistä. Jokainen Sielu joka uskoo hänen päällensä, ej wiidä hukkuman, waan ijankaikkisen elämän saaman. Katso siis sinä kuin Coveyille tapahdui eriuomattain, kuinga meidän Wapahajallamme on woima synä andeeri andaa, ja tehdä synäistä autuori myös niitä suurimbia. Jumalan armahtawa laupius Jesusea Christusea, koskee kaikkia, myös niitä rietaimbia synäistä: täsä ej kengään ole ulos suljettu. Tämä Ewangeliumi on myös sinulle, minun lukiani!

Jesusesta todistawat kaikki Profetat, että jokainen kuin uskoo Hänen päällensä, pitä hänen nimensä kautta synnit andeeri saaman. Christuren weri puhdistaa meitä kaikista synneistä. Ja, usko se, Lukiani, se on mahdollinen että myös se suurin synäinen taitaa tulla autuori, ja Jumalan lapseri. Mitä Jesus kerran teki, sen taitaa hän aina tehdä. Hän on aina Jesus, yri Wapahaja. Hänen laupiudensa on määrätöin. Hänen suurin ilonsa, hänen sydämmellisin halunsa on että Synäistä wapahtaa. Myös sinun, jos Sinä katuwaisella sielulla, uskosa käännät itses Hänen tygönsä, on hän pelastawa synnin welasta ja Herraudesta; ja koska Sinä täsä autuori tekewäisessä uskosa Jumalan Pojan päälle olet elännyt sen ajan kuin Sinulla vielä on, ja uskallusea Häneen ja Hänen laupiteensa saanut erä täälä, niin saat sinä myös Coveyin ja kaikkein täydellisten Hengein seurasa kerran Jumalan istuimen edesä weisata yhden ijankaikkisen Halleluja!

316. IX. 15.

Re. Hart v. Hart
Merkillinen

mf. 3x

